

‘Dit verhaal breekt je hart en lijmt het dan weer aan elkaar.’
– Kristin Harmel, auteur van *Als we elkaar terugzien*

DE MOTOR

A woman in a blue coat is seen from behind, sitting on a vintage motorcycle. She is looking out over a cityscape that is partially obscured by thick, dark smoke rising from the ground. In the sky, several small warplanes are visible. The overall atmosphere is one of war and loss. The title 'DE MOTOR' is written in large, white, sans-serif capital letters across the top half of the image.

MEIDEN

JENNI L. WALSH

Jenni L. Walsh

De motormeiden

Vertaald door Carola van der Kruk-de Boer

KOKBOEKENCENTRUM UITGEVERS • UTRECHT

I MARION

Juli 1940
West Devon

De klopp kwam in de schemering. Marion herkende het ritme meteen. *Langzaam – snel-snel-langzaam – snel-snel.*

Het patroon was meer dan twintig jaar geleden bedacht tijdens een lange nacht vol pret in een danszaal. Eddie, Sara en Marion hadden urenlang staan foxtrotten. Met blozende wangen had Sara aan de arm van haar toenmalige aanbieder gehangen en Eddie geïnstrueerd het ritme op de deur van de jongenshut te kloppen als hij wilde binnenkomen. Daarna hadden haar aanbieder en zij zich in die hut teruggetrokken

De klopp was een soort grapje voor ingewijden geworden, dat ze lukraak hadden gebruikt, zelfs op willekeurige deuren.

Nu moest het wel Sara zijn die probeerde Marions aandacht te trekken. Eddie zou het in elk geval niet zijn...

Marion stond niet op van haar stoel, de duisternis van de kamer omhulde haar.

‘Marion, ik weet dat je er bent,’ riep Sara’s schrille stem, een stem die voor Marion ooit zo vertrouwd was geweest als die van een zus.

De stilte die volgde, werd gevuld door het gescharrel van de kippen buiten.

Sara probeerde het opnieuw: ‘Het raam is open. Als je nu in de bibliotheek aan het werk was geweest, had je het zeker dichtgedaan.’

Er volgde opnieuw een moment waarop alleen het geluid van de kippen te horen was, en daarna draaide Sara aan de deurknop. Marion had haar deur altijd op slot. Niet dat er ooit iemand helemaal naar haar kleine huisje kwam, maar dat was ook precies zoals ze het wilde.

‘Je laat me geen keus,’ riep Sara. ‘Als het moet, kom ik door het raam naar binnen.’

Marion bewoog haar hoofd van de ene kant naar de andere, haar nek was stijf omdat ze hier al sinds de lunch had gezeten. Er was niets wat Sara, die stijfkoppige vrouw, kon tegenhouden. Ze deed dit eens in de paar jaar. Dan kwam ze Marions leven binnen fladderen om te kijken hoe het met haar ging en herinnerde ze Marion aan de band die ze hadden, aan Sara’s verraad, waardoor alle pijnlijke herinneringen werden opgerakeld.

Het horen van de geklopte melodie, het horen van Sara’s stem, de wetenschap dat ze een onuitgesproken schuld met elkaar deelden, een schuld die Marion Sara noch zichzelf kon vergeven, zorgde er zelfs nu nog voor dat Marion haar hand tegen haar onderbuik drukte, alsof ze het nodig had om zichzelf fysiek bij elkaar te houden. Marions vingertoppen raakten het zacht geworden papier dat ze altijd in de zak van haar jurk bewaarde – een herinnering, een zichzelf opgelegde straf voor wat ze eens had moeten doen.

Een beklemmend gevoel verspreidde zich door Marions borst. Die momenten, die gevoelens, die angst – dit alles had in haar verleden moeten blijven. Waarom wilde Sara haar dat niet toestaan? Waarom moest Sara zo nodig steeds weer herinneringen aan die momenten uit het verleden in Marions huidige leven plaatsen? En erger nog: waarom moest Sara zichzelf zo nodig letterlijk toegang verschaffen tot Marions woning?

Ze hoorde een stapel boeken bij het raam omvallen, het raam waar Sara ongetwijfeld zojuist doorheen was gekropen. Marion had daar altijd een stapel boeken staan. Er stond er ook een naast haar stoel. Bijna overal binnen de vier muren van haar woning stonden stapels boeken.

Sara bewoog zich met ongelijkmatige voetstappen door Marions huisje, tot ze de kamer binnenliep. De vrouw was ooit een vaste aanwezigheid in Marions leven geweest. Maar dan wel een wrede, vaste aanwezigheid.

Sara was ouder geworden sinds ze Marion voor het laatst had bezocht, maar ze had nog steeds hetzelfde elegante figuur en hartvormige gezicht. Het litteken naast haar oog, dat Marion haar had bezorgd, zou gemakkelijk kunnen opgaan in haar lachrimpeltjes, als Sara tenminste reden had om te lachen, wat op dit moment niet het geval leek te zijn.

Marion maakte geen woorden vuil aan een begroeting. Ze stond niet op. Ze bleef in haar stoel voor de niet-aangestoken open haard zitten, waarbij een perfect gepositioneerde lichtstraal op de roman viel die op haar schoot lag. Die avond had ze gekozen voor *Lolly Willowses*, met wie ze een bepaalde verwantschap voelde – ze waren beiden oude vrijsters van middelbare leeftijd en hadden allebei grote verliezen geleden die hun leven op de kop hadden gezet. In de roman sloot het personage Laura een pact met de duivel voor haar vrijheid. *Maar was ze ooit echt vrij?* vroeg Marion zich af.

Ze liet een lange zucht ontsnappen toen Sara haar zware gordijnen opentrok.

‘Kijk,’ zei Sara, die het stof van haar handen klapte. ‘Fatsoenlijk licht.’

In een grote kooi op een sokkel koerde een duif alsof hij een oude vriend begroette. De verrader.

‘Ik had niet verwacht dat ik jouw vogel nog weer zou zien,’ zei Sara, haar toon nu iets vriendelijker, terwijl ze verder de kamer in liep. ‘De duiven van mijn vader werden bijna nooit ouder dan vijftien jaar. Maar 486 is een speciale vogel, niet?’

Sara kwam naast Marion staan en hief haar hand op alsof ze ermee over Marions haar wilde strelen. Maar in plaats daarvan liet ze haar arm weer zakken en klemde ze haar handen voor haar middel in elkaar.

‘Het gaat prima met me,’ zei Marion plotseling. Haar stem was

schor omdat dit de eerste keer in dagen was dat ze hem gebruikte. In de loop van de jaren had ze zich getraind in de manier waarop ze reageerde in een ongemakkelijke situatie die ervoor zorgde dat haar tong bijna aan haar verhemelte vastplakte. Verder was het bijna altijd haar eigen besluit of ze wel of niet sprak. En meestal was praten voor haar alleen een middel om een doel te bereiken. Daarom zei ze tegen Sara: 'Ik eet. Ik wandel elke dag. Op de dagen waarop ik daarvoor ben aangenomen, werk ik in de bibliotheek. Zelfs 486 is prima in orde, zoals je kunt zien. Fijn dat je even hebt gekeken hoe het met deze kluizenaar gaat. Ga nu maar weer terug naar je gezin, Wren Brown.'

Met opzet had Marion een bittere toon aangeslagen en heel doelbewust had ze Sara's formelere titel gebruikt.

Sara wierp opnieuw een blik op 486 en negeerde Marions poging om haar op afstand te houden. 'Ik ben hier eigenlijk ook gekomen in mijn hoedanigheid als Wren Brown.'

Ondanks zichzelf hief Marion haar kin op om Sara beter te kunnen bekijken. Tegenwoordig was er veel voor nodig om Marions interesse te wekken, tenzij het geschreven stond op de bladzijden van een boek, waarin bijna altijd een goede afloop werd beloofd. Ooit had ze gedacht dat ook haar een lang en gelukkig leven was beschoren.

Marion had ooit haar hele ziel en zaligheid gestoken in haar werk als een Wren. En het feit dat ze deel had uitgemaakt van de *Women's Royal Naval Service*, een eenheid binnen de Britse marine, die gereserveerd was voor vrouwen, had er uiteindelijk toe geleid dat ze een misstap had begaan.

Maar dat was allemaal al heel lang geleden gebeurd.

De oorlog was voorbij.

De eenheid van de Wrens was ontbonden.

Waarom was Sara nu dan in haar hoedanigheid als Wren Brown naar haar toe gekomen?

Marion kende Sara en daarom wist ze dat ze niet lang zou hoeven wachten voordat de vrouw verder zou gaan. En dat deed ze,

door Marion te vragen: 'Heb je het nieuws een beetje gevolgd? Er is weer een oorlog uitgebroken.'

Er is een oorlog uitgebroken. Had Marion dat niet al veel vaker gehoord? Was dat niet het begin van het einde geweest?

Sara keek Marion nog een lang moment aan, waarbij geen van beiden met de ogen knipperde, voordat Sara wegkeek. Ze nam de kleine kamer in zich op, waarbij haar blik zich uiteindelijk op de stapel boeken naast Marion concentreerde. Ze zou erop gaan zitten, en Marion wist het. Er was verder nergens een plek om dat te doen.

Sara nam inderdaad plaats op de stapel boeken, waarna ze zich dichter naar Marion toe boog. 'Mijn kinderen zijn veilig bij mijn ouders. Maar ik heb me weer aangemeld als Jenny. De Wrens zijn weer operationeel. En ik denk dat jij samen met mij moet terugkeren als Wren.'

Sara aarzelde. Ze had duidelijk nog meer op haar lever. Vermoedde ze dat Marion haar verraad nu opnieuw beleefde? Of wifelde Sara om een andere reden, alsof ze iets wat nog boven hun geheimen uitsteeg onuitgesproken liet?

Opnieuw reikte Marions hand naar het vergeelde document in de zak van haar jurk. Een deel van haar hoofd wilde Sara vragen wat ze precies wilde. Maar het andere deel wilde gewoon met rust gelaten worden.

'Ga alsjeblieft weg, Sara.' Marion wilde niets te maken hebben met een nieuwe oorlog.

Maar Sara vertrok niet. 'Ik blijf hier vannacht slapen. Het is nu veel te laat om nog te reizen.'

Sara trok de plaid die over de rugleuning van Marions stoel lag los en liep ermee naar een fauteuil in de hoek van de kamer waar de vogelkooi stond.

Bij de derde *plof* van de boeken die Sara van de zitting verwijderde, stond Marion op. Ze trok zich terug in haar bed, in de wetenschap dat haar herinneringen terug in de tijd zouden reizen, tot ze weer in Birmingham was. Terug naar waar het allemaal was begonnen. Naar haar verlangen om gewild te zijn, naar het begin van haar ondergang.

Maart 1914
Birmingham

‘Heb je me gehoord, Marion?’ Zuster Margaret stond voor Mari-
ons stoel. ‘Misschien is het een troost voor je, maar ik vroeg je
of iemand je al eens had verteld dat jouw naam “gewenst kind”
betekent.’

Gewenst kind.

Die woorden zorgden er bijna voor dat de jonge Marion haar
hoofd even optilde – ze zat *Jane Eyre* te lezen. Maar ze bleef lezen,
zonder ook maar enige vorm van erkentelijkheid voor zuster Mar-
garets goede bedoelingen te tonen.

*‘Kinderen kunnen voelen, maar ze kunnen hun gevoelens niet
analyseren. En als de analyse al voor een deel in hun gedachten
tot stand komt, weten ze niet hoe ze het resultaat van dit proces
onder woorden moeten brengen.’*

Dat laatste deel... Marion las Janes gedachten opnieuw: ‘... we-
ten ze niet hoe ze het resultaat van dit proces onder woorden
moeten brengen.’

Marion had in de veertien jaar dat ze nu leefde en in de vele
huizen waar ze tot nu toe had gewoond nog met geen enkel mens
gesproken, tenminste niet voor zover zij wist. De herinnering
aan een van de eerste plaatsen die ze haar ‘huis’ had kunnen
noemen, was warrig, bijna alsof ze zichzelf daar zag in plaats
van in haar eigen lichaam aanwezig te zijn. Ze was een brab-
belend driejarig meisje geweest, stond in haar papieren. Maar op
dat moment waren er zoveel nieuwe gezichten geweest, te veel
gezichten, die voor haar heen en weer schoten. Schreeuwend.
Gillend. Ze was niet in staat geweest woorden te vormen, alsof
de spieren in haar gezicht uit zichzelf in steen waren veranderd.
Op de grond bij haar voeten had zich een plasje nattigheid ge-

vormd. Ze had zich omgedraaid en was weggerend. Ze kon zich niet meer herinneren waarnaartoe. Maar de plaats waar ze zich had verstopt, was donker geweest. En haar sokken hadden nat aangevoeld.

Later, toen ze was gevonden door een sympathieke non, had Marion ervoor gekozen te blijven zwijgen. Ze had er sindsdien elke dag voor gekozen niet te spreken. Haar stomheid – dat was de naam die ze de dokters ervoor hoorde bezigen – was onvrijwillig in situaties waar Marion te weinig controle had of plotseling in het middelpunt van de belangstelling werd geduwd. De rest van de tijd, op momenten waar ze geen verlamdende angst voelde, had Marion gewoon niet de behoefte om dat deel van zichzelf te schenken aan een andere persoon, die toch al snel niet meer dan een herinnering zou zijn. De zoveelste non, de zoveelste priester, de zoveelste huismoeder, de zoveelste vondeling. Een carrousel van gezichten die kwamen en veel te snel weer gingen.

Het volgende wat Marion las, was ironisch: ‘Om te beginnen heb ik geen vader of moeder, broers of zusters.’

Zuster Margarets uitspraak dat Marion een gewenst kind was, zou wellicht iets kunnen hebben betekend als ze Marion niet kort daarvoor had gezegd dat ze die ochtend zou worden overgeplaatst naar weer een ander weeshuis. Zuster Margaret, met haar uitdrukingsloze gezicht, zag er niet uit alsof ze ook maar een traan zou laten vanwege Marions vertrek. Het betekende één mond minder om te voeren en één kind minder om te kleden, onderdak te bieden en te onderwijzen.

Een gewenst kind? Marion dacht van niet. Maar zuster Margaret had haar gevoed, gekleed, onderdak geboden en onderwezen. Daarom besloot Marion toch haar hoofd op te heffen en te glimlachen vanwege deze kleine daad van vriendelijkheid, waarna ze opstond om haar weinige spullen in te pakken.

‘Ze is stom,’ hoorde Marion fluisteren terwijl ze haar eerste stappen in het St.-Annes Huis voor Jongens en Meisjes zette. Zuster Margaret had Marion net overgedragen aan zuster Florence, die haar nu verder de ontvangsthal in leidde.

Normaal gesproken ontstond er weinig opwinding wanneer iemand van Marions leeftijd werd binnengebracht, veel minder dan wanneer het om een jonger kind ging. Dat maakte het makkelijker. Marion had minder het gevoel in steen te veranderen wanneer er slechts een paar kinderen waren die haar snel kwamen begroeten. Maar nu werden Marions wangen rood en voelde haar voorhoofd plotseling strak aan door de vele ogen die op haar gericht waren. Alsof zij het nieuwste nummer was waarmee het *Sanger’s Circus* naar Small Heath was gekomen. Ze was zelf nog nooit in het circus geweest, maar ze had een keer gezien dat de artiesten in Londen aankwamen. Ze hadden een parade gehouden om hun aanwezigheid kenbaar te maken, met een menagerie, een militaire band, een olifant, meer dan vijftig paarden en een groep mensen die werden aangeprezen als ‘levende menselijke curiositeiten’.

Voor de groep kinderen die voor Marion stond en langs en over elkaar heen gluurde, was Marion een van deze curiositeiten.

Het Woordloze Wicht.

Kom kijken naar het meisje dat nog nooit een woord heeft gesproken. Dat nooit kermt of kreunt. En nooit lacht. Komt dat zien en neem de proef op de som.

In alle huizen waar ze tot nu toe had gewoond, hadden de kinderen ook daadwerkelijk de proef op de som genomen en er een spelletje van gemaakt om iets uit Marion te krijgen, het liefst een krachtterm of een scheldwoord. Maar al snel hadden ze gemerkt dat Marion niet zou toegeven aan hun grillen en waren ze het beu geworden om nog langer aandacht aan haar te besteden.

Daarbij was Marion ook helemaal nooit van plan geweest om met hen te spelen en had ze enkel haar hoofd geschud bij het zien van de knikkers en de vraag of ze wilde meedoen met verstop-pertje.

Marion wilde lezen. Zij was een lezer. Haar vriendinnen waren de altijd aanwezige Jane Eyre, Anne Elliot en de gezusters Dashwood.

Eén keer eerder had ze de fout gemaakt vriendschap te sluiten met een ander meisje, met wie ze zwijgend met poppen had gespeeld en spelletjes had gedaan. Het meisje had Marion zelfs zover gekregen om tikkertje te spelen. Marion had zichzelf toegestaan zachtjes te giechelen om de grapjes van het meisje – de eerste keer dat ze zoiets had gedaan. En op een dag had Marion op het toilet heel zachtjes de naam van het meisje, Caroline, voor zich uit gefluisterd, zodat alleen zichzelf het kon horen.

‘Caroline... Caroline.’

Maar toen was Caroline een paar dagen later geadopteerd. Marion had alle tijd dat ze samen hadden gespeeld geen enkel boek aangeraakt. Maar toen Caroline was vertrokken, was *Jane Eyre* gebleven en lag ze op Marion te wachten.

In de ontvangsthal van St.-Anne stond Marion stijf rechtop. Een klein schrijfbordje hing om haar nek. Terwijl de andere kinderen maar bleven staren, drukte ze haar tasje tegen haar borst, om het bordje aan het oog te onttrekken, maar ook met een positieve bedoeling. *Jane Eyre* zat in haar tas. Marion had het boek drie weeshuizen geleden meegepikt.

Naast het boek bestond de inhoud van de tas uit slechts twee andere dingen: de geblokte lap waarin ze gevonden was, waarvan ze vermoedde dat het een deel van een jurk was geweest, en een goedkope broche die aan de blauw-met-witte stof had gezeten. Marion wist zeker dat als het sieraad waardevol was geweest het nooit in haar handen was terechtgekomen. En wat de lap stof betreft: op haar eenzame dagen en in haar eenzame nachten had Marion zich een jonge vrouw voorgesteld die de rok van haar jurk kapot had getrokken om daar haar ongewilde baby in te wikkelen en vervolgens afstand van haar te doen.

Misschien had de poging om haar warm te houden betekend dat een deel van haar moeder ooit om haar had gegeven. Of misschien

was het stukje stof een haastig uitgevoerde, latere actie geweest, ingegeven door schuldgevoel en het feit dat het een koude decemberdag was. Maar wat er ook was gebeurd, ze was afgestaan.

Een van de andere meisjes, waarschijnlijk ongeveer van Marions leeftijd, liep door de ontvangsthal van St.-Anne naar haar toe en begroette haar.

Zelfs als Marion het had gewild – wat niet het geval was – was ze nog steeds niet in staat geweest om op de woorden van dit meisje te reageren. Niet met al die ogen die op haar rustten. Vooral niet toen ze zag dat het meisje haar ogen op een spottende manier open-sperde. De anderen vonden dat grappig. Zuster Florence liet een afkeurend geluid horen.

Marion richtte haar blik op de tegelvloer. Opgelucht zag ze dat de schoenen van het meisje zich achteruit bewogen en terugliepen naar de halve kring waarin ze daarvoor hadden gestaan. Zuster Florence duwde zachtjes tegen Marions rug. Marion stapte naar voren. Daarbij tilde ze haar hoofd iets op, waardoor nu ook de knieën van de andere kinderen in haar gezichtsveld verschenen.

Een jongen met een gat in zijn broek kwam vervolgens voor haar staan. Hij stak een hand uit. 'Ik ben Edward.' Hij wachtte, zijn hand nog steeds uitgestrekt.

Er was een tijd geweest waarin het idee contact te maken met een leeftijdsgenoot en het gebaar te beantwoorden hopeloos zou hebben geleken en te overweldigend. Maar Marion had al veel vaker in deze positie verkeerd en daarom concentreerde ze zich nu alleen op zijn gezicht. Ze ademde een keer diep in, negeerde alle andere kinderen om zich heen, pakte zijn hand en schudde die langzaam.

De anderen grinnikten, waardoor hun aanwezigheid haar weer overspoelde.

Marion zag dat Edward met zijn ogen rolde voordat hij zich omdraaide om zijn afkeuring aan de anderen kenbaar te maken. Ze vielen allemaal stil, behalve één meisje, dat achter haar hand bleef giechelen.

De jongen richtte zich weer tot Marion en ging verder alsof er niets was gebeurd: 'Maar iedereen noemt me Eddie.'

Marion was niet van plan hem iets te noemen, laat staan Eddie. Onder zijn grote bos rode haren was hij een en al armen, tanden en sproeten.

Op dat moment klapte zuster Florence één keer in haar handen, met een dossiermap met Marions naam erop onder haar arm geklemd. 'Nu we Marion hebben verwelkomd, kunnen jullie gaan ontbijten. Hup, hup. Het eten staat al op tafel.'

De kinderen waren Marion al snel vergeten, en daar was ze heel blij om. Ze voelde dat de spieren in haar gezicht zich ontspanden en ze weer zichzelf werd.

Zuster Florence pakte Marions tas. 'Ik breng deze wel naar boven, naar de meisjesvleugel. Ik leg hem op het vijfde bed van rechts, naast dat van de kleine Millie.'

Aarzelend liet Marion haar karige bezittingen los.

Veel langzamer dan de anderen liep ze naar de eetzaal. Die was heel anders dan in de andere huizen waar ze had gewoond. Er stonden een stuk of zes lange tafels. Er zaten ongeveer twintig kinderen aan één tafel. En een korte rij kinderen stond te wachten tot er een plekje vrij kwam om te gaan zitten.

Edward stond in die rij te grappen en te ravotten met de anderen om zich heen. Hij zag dat Marion dichterbij kwam en schonk haar zijn brede glimlach. Zijn vriendelijkheid gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Ze glimlachte niet terug, maar hij leek niet van zijn stuk gebracht door haar kille reactie.

Het was duidelijk dat de anderen door hem werden aangetrokken. In de wachtrij wist Edward zich omringd door bewonderaars. *Magnetisch* was een woord dat goed bij hem paste. Maar terwijl Marion haar voeten in de richting van de rij sleepte, smachtte ze ernaar afstand te houden, alsof ze twee polen waren die elkaar afstootten. Ze hield haar ogen op haar schoenen gericht. Verlegenheid golfde door haar lichaam. Ze wenste dat haar schoeisel wat mooier was. Met minder gaten. En steviger gestikt. Zijn schoenen

waren niet veel beter, maar leken beter verzorgd.

Al snel kwam er een plaatsje vrij voor Edward en ging hij zitten om te eten.

Marion schuifelde naar voren in de rij, haar handen tot vuisten gebald langs haar zij, totdat een van de zusters gebaarde dat ze op een pas vrijgekomen plekje kon gaan zitten. Natuurlijk was dat naast Edward.

Nu was Marions pap het interessantste wat ze ooit had gezien. Gelukkig werd Edward in beslag genomen door wat er om hem heen gebeurde – toekijken terwijl een jongen zijn lepel gebruikte om zijn ontbijt in het gezicht van een andere jongen te schieten – en Marions aanwezigheid bleef over het algemeen onopgemerkt. Fantastisch.

Na het ontbijt bevond Marion zich in de leerlingenkamer, waar een van de hoeken vol hing met boekenplanken. Er waren hier meer boeken dan in de meeste huizen waar ze had gewoond. Daar was ze blij om. Ze ging in die hoek zitten, gewoon op de grond, haar voeten gekruist bij de enkels, haar jurk netjes over haar benen gedrapeerd.

Andere kinderen verspreidden zich over de ruimte. Marion voelde hun blikken en af en toe merkte ze ook dat er iemand wat langer naar haar bleef staren, maar verder besteedden ze weinig aandacht aan het Woordloze Wicht.

Ze pakte een willekeurig boek van een van de planken. Dat was een spelletje dat Marion graag speelde.

Emma.

Ze bladerde naar het begin.

Emma Woodhouse, knap, schrander en rijk, met een veilig thuis en een opgewekte aard, leek heel wat zegeningen van het aardse bestaan in zich verenigd te hebben. Ze leefde nu al bijna eenentwintig jaar op deze wereld zonder veel zorgen of ergernissen.

Marion hield haar hoofd schuin en dacht: *Hallo, Emma. Volgens mij hebben we elkaar nog niet eerder ontmoet, toch? Ik weet ook nog niet helemaal zeker of ik je al leuk vind. Misschien duurt het nog wel even voordat we goede vriendinnen worden.*

Er hielden schoenen stil in haar blikveld. Maar toen waren ze ook weer verdwenen.

Marion keek even vlug op en zag dat Edward naar de tekentafels liep, waarna ze zich weer op haar boek richtte. Ook de volgende dag zat Marion daar weer te lezen. En Edward hield weer voor haar stil, deze keer langer. Toen ze bleef lezen en hij terugliep naar de andere jongens, zweefde zijn lach naar de hoek waar zij zat. Hij keek haar kant op.

Was het mogelijk dat hij oprecht interesse had in haar? Of was het belangstelling in een van de vele boeken die ze als een schild voor zich hield? Marion zat altijd voor de boekenplanken en nam de kinderen van achter de veiligheid van haar boek in zich op. In alle weeshuizen waar ze had gewoond, was haar één ding opgeval- len: de meisjes gingen meestal uiteen in groepjes van twee of een paar meer kinderen, die soms tot grotere groepen samensmolten als ze samen het een of ander wilden doen. De jongens leken ook allemaal een beste vriend te hebben, maar normaal gesproken trok- ken ze in een grote groep met elkaar op, als een roedel wolven. Marion had nog niet gemerkt met wie Edward het hechtst was. Het zou vreemd zijn als hij geen beste vriend had. Opnieuw kwam het woord 'magnetisch' in haar gedachten op als ze naar hem keek; Edward trok alles en iedereen naar zich toe.

Marion beschouwde zichzelf altijd meer als weerzinwekkend, vooral nadat de nieuwigheid omdat ze een 'levende menselijke curiositeit' was, eraf was. En dat leek in de ogen van de andere kinderen al gebeurd. Maar misschien nog niet in die van Edward. Omdat er altijd zo weinig aandacht aan haar werd besteed, was het makkelijk voor haar geweest om zich in haar hoekje terug te trekken en weg te vluchten in een boek, hoewel ze voor de meeste boeken die hier stonden eigenlijk te oud was.

Ze had vanwege haar stomheid meer kennis van schrijven, lezen en rekenen opgedaan dan de meeste weeskinderen in de tehuizen waar ze had gewoond. Lang geleden, toen voor het eerst duidelijk was geworden dat ze niet wilde praten, had een non een bamboestok en iets van schrijfgereedschap vlak voor Marions neus gehouden. 'Jij zult communiceren,' had ze tegen haar gezegd. 'Slechts een van deze zaken hoeft te worden gebruikt.' Marion had het schrijfgereedschap gekozen. Ze had schrijven geleerd. Ze had lezen geleerd. En ze had geleerd dat ze het kleine bordje dat ze had gekregen moest gebruiken als ze er niet met de stok van langs wilde krijgen.

Nu beschouwde Marion de speciale aandacht die er aan haar onderwijs was gegeven als een voorrecht. Waar zou ze zijn geweest zonder haar boeken?

Op de derde dag hielden Edwards schoenen weer voor Marion stil. Deze keer knielde Edward neer. Hij boog zich samenzwerderig naar haar toe en fluisterde: 'Lukt het hier een beetje?'

Even overwoog ze niet op te kijken, maar toen legde Marion haar vinger op de zin in *Emma* waar ze was gebleven en keek hem aan. Zijn ogen waren groen en haar geest riep meteen het beeld van het monster van Loch Ness op.

Hm, was Nessie eigenlijk wel groen? Of was dat gewoon hoe ze zich het wezen had voorgesteld? Ze richtte haar blik op de plank aan haar rechterkant terwijl ze zich afvroeg of daar ergens een boek over Nessie te vinden zou zijn.

Toen realiseerde Marion zich wat ze deed en keek ze weer naar Edward. Zijn ogen waren gericht op het leitje om haar nek. Verwachtte hij dat ze zijn vraag zou beantwoorden?

Zijn groene ogen leken te glimlachen. 'Hoe oud ben jij? Zo rond de dertien? Veertien?'

Ze knikte.

'Welke van de twee? Dertien?'

Marion schudde haar hoofd.

'Veertien dan. Een jaar ouder dan ik.' Hij knipte speels met zijn

vingers. 'Nou ja, ik denk in elk geval dat ik dertien ben. Maar niemand weet het zeker. In het eerste weeshuis waar ik woonde, hebben ze me samen met de andere jongens in een rij gezet om te kijken hoe oud ik was. En toen hebben ze besloten dat ik twee was.' Hij haalde zijn schouders op. 'Blijkbaar hebben ze dat allemaal opgeschreven in mijn dossier, want in een tehuis waar ik later zat, hebben ze me het verhaal verteld alsof het een grappige manier was om mijn leeftijd vast te stellen. Maar ik weet eigenlijk niet of ik het wel zo grappig vind.'

Marion schudde haar hoofd. Het was helemaal niet lachwekkend. Het was verdrietig wanneer je niet wist waar je vandaan kwam of hoe oud je precies was. Haar eigen leeftijd was ook een schatting. Volgens het verhaal was ze in de nacht van de eeuwwisseling om één minuut na middernacht op de drempel van een ziekenhuis achtergelaten met niet veel meer aan haar lijf dan de luier die ze omhad. Betekende dat een nieuwe start voor de vrouw die haar het leven had geschonken? Had ze geprobeerd alles van vóór het jaar 1900 uit te wissen, waaronder het bestaan van Marion? Marion zou het nooit weten. Maar omdat haar huid nog een gelige kleur had gehad, was men ervan uitgegaan dat Marion niet ouder was geweest dan een paar dagen en was de dag waarop ze was achtergelaten als haar geboortedag in de boeken geschreven.

Ze veronderstelde dat Edward en zij nog geluk hadden omdat ze tenminste een deel van hun verhaal kenden. Velen hadden zelfs geen papieren die hen van het ene huis naar het andere vergezelden.

Edward klopte ten afscheid een keer op zijn knie, stond toen op en streek zijn golvende haar uit zijn ogen. 'Marion,' begon hij. Het was verbijsterend om haar naam uit de mond van een ander kind te horen. Normaal gesproken waren het alleen de nonnen die met haar spraken. 'Mag ik nog eens met jou komen praten? Ik heb tegen de anderen gezegd dat ze je met rust moeten laten. Maar vind je het goed? Ik vind het fijn om met je te praten.'

Wat een eigenaardige uitspraak, vooral omdat er geen woord

over haar lippen was gekomen. Maar Marion merkte dat ze knikte. Deze uitwisseling was ongevaarlijk geweest. Maar toen herinnerde ze zich Caroline en dat ze het zichzelf had toegestaan van het gezelschap van het meisje te genieten. Haar hoofd veranderde van richting.

Edward grinnikte en sloot toen zijn ogen. 'Te laat. Ik heb alleen het knikken gezien.' Hij liep achteruit weg, zijn ogen nog steeds tot spleetjes geknepen.

Toen liet Marion een lach ontsnappen.

'Dat heb ik ook gehoord!' zei hij.

Marions hand vloog naar haar mond. Ze hield hem daar om de glimlach die zelfs haar verraste te bedekken.

Twee vrouwen riskeren hun levens aan de frontlinie. Beiden dragen geheimen met zich mee.

1917. Weesmeisje Marion zegt nooit een woord – behalve dan tegen haar beste vriend Eddie. Op haar achttiende krijgt ze een plekje aangeboden bij de Britse Vrouwenmarine. Daar traint ze speciale postduiven en brengt ze op de motorfiets geheime boodschappen rond. Eindelijk heeft Marion het gevoel dat ze ergens bij hoort. Ondertussen droomt ze samen met Eddie van een toekomst na de oorlog. Totdat het noodlot toeslaat...

1936. Evelyn groeit op in een welgesteld gezin, maar moet er niet aan denken in haar moeders voetsporen te treden. Het liefst wil ze racen in haar auto op het circuit van Brooklands. Wanneer de oorlog uitbreekt, grijpt Evelyn haar kans om zich als motorrijder in te zetten voor Engeland – zonder dat haar ouders ervan afweten. Maar al snel ontdekt ze dat ze niet de enige is die met geheimen rondloopt.

Jenni L. Walsh is copywriter en auteur van kinderboeken en volwassenromans. Het is haar grote passie om lezers naar een andere wereld te vervoeren. De motormeiden is haar eerste historische volwassenroman die in het Nederlands verschijnt.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

ISBN 978 90 297 3504 9

9 789029 735049